

Kedves Tagok!

Az emberi életben három hatalom van, mely községeket alkot, nyelvet formál, otthont épít, kincseket gyűjt; ez a három: a test és vér, - a tudás és művészet, - az Isten s az örök élet. A test és vér családot s nemzetet alkot, melyben bár vannak szellemi szálak, tiszta erkölcsi elvek, mégis a szeretetet, s hagyományokat a vérrokonság hordozza; édes otthont, illatos légkört, erőteljes és boldog életet ismer, sok küzdelemmel, sok csalódással.

2022. június 16-án az esti szentmisét követő elmélkedésen elhangzott „puncta”-k részletei:

Szentlélek-váró imádság

391. „Maradjatok a városban, amíg erő nem tölt el a magasságból titeket.” (Lk 24,49)
b) Azonkívül érezzük, hogy korlátolt lények vagyunk, másra utalva. Mindenhonnan benyomásokat veszünk, hullámokban fürdünk, s ezek fejlesztenek. Nem az elszigeteltség, hanem az összekapcsolás által fejlődünk...A lét gazdagsága szép világgá alakulhat ki, a természetes rendben éppúgy, mint a természetfölöttiben. Igen, nem kész az ember...; gyöngé és gyarló, s az elégedetlenségnek érzése megint csak imává válik bennünk. Hiába mondják: mit imádkoztok? - hisz Isten tudja, mire van szükségtek? Hah, félre blazirt lelkek! Természetes, hogy tudja, de én is tudom, mert érzem, hogy vágyódó, fejlődő lelket adott, annak lendülnie kell; keblet adott, hogy te-le szívja magát; szívet adott, hogy lángba boruljon; szárnyakat, hogy kifeszüljenek. Eszmények égnek bele lelkembe; mit tehetek mást, mint hogy futok, küzdök értük. Ó igen, van Istenem, s nem én vagyok az Isten; nincs mindenem; a több, a jobb után vágyódom, azt kérem kell; elmerülök, meditálok, imádkozom, gondolkodom, vágyódom..., Istenem segíts meg ! Természetem szellemi, de nem isteni (Plato) Érzem, hogy öntudatom végtelensége még inkább sürgeti az isteni segílyt!

Habi Ildikó

A másvilág tüze.

A modern ember könnyen botránkozik a két tűzön, mellyel Isten a maga fölségét s szentségét megvilágítja, a pokol s a tisztítóhely tüzén. Bizonyára ez a tűz nem a fa vagy kőszén elégesi folyamata, de valamelyest fizikai ható, mely tűzféle.

a) Nem szabad az önszeretet s a szubjektív fölfogás és érzés lágy, meleg szuggesztióira hallgatnunk, mikor a végtelen erkölcsi tökély rendjéről van szó. Az ember elfelejti, hogy teremtmény és szolgál, s kényes úri gyermeknek tartja magát; elfelejti, hogy Isten az abszolút végcél, s minden érte van; félreérti az örök szeretet akcentusait s az isteni irgalmat, mely szintén csak a tökéletességet szolgálja. Egyoldalúan érzelmei szerint ítél, melyek csupa lágyság s erőtlenség, s nem gondolja meg, hogy a szépségnek telítve kell lenni erővel. A hársfa nem csak illat,

hanem keménység is; a tölgy nem csak lombkoszorú, de fejszével dacoló hatalom is; a fenyő nem csak olaj, de árbóc is; az oroszán nem csak puha szőr, de szaggató fog és karom is; a levegő nem csak zefír, hanem vihar is; a tenger nem csak kagylókat öblöget, de elsöpör kontinenseket is. Ő az Úr...a nagy Úr; Ő az erő, s szépsége nem egyéb, mint az erőnek virága. Kemény a hit a pokol tüzéről, de lelket erősít és szépít.

Schneider Zay Ákos

Az Oltáriszentség szeretetünket neveli.

437. Az Úr Jézus iránt való szeretetünknek erősnek, lelkesnek, édesnek, gyengédnek kell lennie, amilyen a szívből fakadni szokott. Nevezetesen két jellege van: az egyik a gyengéd, mondjuk passzív, a másik a rohamos, a küszködő, mondjuk aktív jelleg.

a) A szeretet gyengéd, finom, érzékeny, lágy érzélem, s ép azért szenvedni, részt venni, sírni, örvendezni tud. Caritas patiens est. E lelkület élő kommentárjai a szentek. Ők a szív bensőségével fordulnak Jézus felé; úgy szeretik az Urat, mint ahogyan szeretni szoktunk: gyengéden, tapadósan, tisztelettel, félően... Félnék, hogy nem szeretnek eléggé és mindig jobban akarnak szeretni; félnék, hogy meghidegülnék, hogy az Úr nincs velük megelekedve, hogy elvonul tőlük. Gondolataik úgy járnak feléje, mint szemek: „oculi nostri semper ad Dominum”, s e szemekben annyi önfeledés s a szeretetnek oly lázas tükrözése ég. E szemek a mélységbe hatnak, s érzik, hogy beléjük ég a szeretetőnek édes arca. Úgy járnak a világban, mint az alvajárók, a lelkük másfelé van; járnak, mint éneklő lelkek, kik az Énekek énekének harmóniáira felelnek; járnak, mint csodálatos médiumok, telve az Isten illetteivel... E lelkek telve vannak részvétellel Isten iránt, fáj nekik a bűn, kínjuk az Isten megbántása, szenvednek, engesztelnek, följánlják szenvedéseiket a világ bűneiért. Jézus is ily szeretettel járt köztünk, koronatanú rá az Olajfák kertje, s az engesztelő szeretet evangéliumát tűzte föl a keresztre! Ő kívánja, hogy égjünk, hogy részvétellel viseltessünk bántalmait, testvéreinek bűnei iránt, hogy a szimpatikus szeretet szellemétől nedvesedjen a szemünk. Ez érzelmek vezessenek az Oltáriszentség imádására, kivált a farsangban! Ő elfeledett, ó megvetett Jézusom, mit tegyek, mit adjak? Szívet úgy-e, mely, mint a nardusz illatozzék neked? Lelket úgy-e, mely beteged legyen, mint Assisi sz. Ferenc, Limai Róza, Pazzi Magdolna, Alacoque Margit? Könnyeket úgy-e, melyektől kizöldüljön a közönynek parlagja. Nem élnék, ha nem éreznék; titokzatos tested élő tagja nem volnék, ha nem fájna minden régi s új sebed!

Palásti László

Úrnap

425. Zöldcsütörtökkel be nem értük; az nyomott, bánatos nap; a hívőknek pedig örömnappal kellett, mert följongott a lelkük abban a tudatban: Itt van Jézus; itt van köztünk! Ezt hirdeti a három evangélium s Szent Pál, ezt a katakombák homálya, ezt a győzelmes, klasszikus, vértanúi nemzetség, s az alázatosan hívő s gót dómokat építő középkor. Ezt mi! Forró ez a nap, nem a napsugártól, hanem az áhítattól; illatos, nem a mezők virágaitól, hanem a szívek fakadásától; „solemnis dies”.

a) Ünnepelel hitünk, mert diadalt ül. Ki akarják küszöbölni az Istent, feledni s feledtetni, félreértik, el-elsötétítik, mindhiába; köztünk él, közénk áll s mondja: Itt vagyok. Nem emléke van itt, hanem ő, ő maga. Folyton van itt hitetlenség, hűtlenség, hálátlanság, nem-értés dacára. A valóságos Krisztus, a rejtett Isten. Itt van az Úr...

beszéljünk s félrebeszélünk örömünkben. Itt van. Éreztük, sejtettük, hogy így lesz valahogy, s íme, így van; sejtettük, hogy bár végtelen, mégis közel lesz, - hogy érthetetlen s mégis érezhető lesz, - hogy sokat, mindent elvisel, s mégis rettenthetetlenül kitart köztünk! Ah, a hit ünnepe és csodál és élvez. Mint ahogy a sas a magas égen úszva gyönyörködik a mélységen: úgy úszunk mi a magasban s gyönyörködünk Istenünkben; mint ahogy szárnya feszül, s mégis élvez: úgy vagyunk mi; értelmünk elapad, de érzésünk tengerré dagad. Credo, credo...

Vili János

Kedves Testvérek, 2022. november 24-én, csütörtökön a 18.00 órai esti szentmisét követően imádkozunk együtt Prohászka atya sírjánál új papi hivatásokért.

Dicsértessék a Jézus Krisztus!

*Vili János
Prohászka Egyházközség*